

Rigsdagens og Regeringens forenede Bestræbelser til Fædrelandets Vel. Men jeg troer derhos, at Initiativet til en saadan Udsoning maatte komme fra Regeringen; jeg troer, at det har vilst sig, at den forenede Rigsdag ikke formaar at tage Initiativet. Jeg skal ikke gaae irette med det høie Ministerium om, hvorvidt den Fortolkning af Tractaterne, der har foranlediget det uheldige og meget omtvistede Tillæg i det Kongelige Budskab, lader sig forsvare eller ei; den høie Førsteminister har imidlertid dog i sit seneste Forsvar nærmest holdt sig til, at dette Tillæg ikke kom i Strid med Tractaterne. Der lader sig Meget forsvare, naar man vil behandle en Sag koldt, kun have eet Maal for Øie og sætte alt Andet tilside. Jeg har saaledes som Medlem af Folke-Representationen i mit ikke korte politiske Liv hørt maugt et Forsvar, som jeg ikke kunde samstemme i; jeg har f. Ex. hørt den høitæredede 5te Landssthingsmand for 1ste Kreds (Ørsted), der i denne Sag saa trolig og fast har understøttet Regeringen, med megen Lærdom, stor juridisk Kløgt og udmærket dialectisk Dygtighed holde utrolige Forsvar, som idetmindste for mig have været ubegribelige. Men hvad intet Forsvar efter min fulde Overbeviisning kan bortvise, det er den Kjendsgjerning, at den Ordning af Arvesagen, som efter det forelagte Budskab er skeet, ikke finder Samstemning hos Folket eller dets Representanter (Jo! Jo!) i det Hele taget. At der ikke ved Sagens Ordning ikke er taget tilbørligt Hensyn til, at man burde stræbe at opnaae en saadan Samstemning, det er det Uheldige. Vor Nød ligger, efter min fulde Overbeviisning, deri, at Ministeriet ikke, saaledes som danske Mænd kunde vente det af et dansk Ministerium, har paaagtet eller havt for Øie, at Sagens Ordning blev saaledes, at den kunde vente eenstemmig Bisald af den danske Folkerepresentation. Med Alt hvad der er talt om Nødvendigheder, troer jeg dog, at de Fleste ville være enige i, at det uheldige Tillæg i Budskabet ikke oprindeligt har været nødvendigt. Jeg troer, at man vil tilstaae, idetmindste staaer det saaledes for mig, at Regeringen til en given Tid har været aldeles raadig over denne Deel af Sagens Ordning (Hør!). Sagen var vor

egen i strengeste Betydning, og Regeringen havde kun at afgjøre den med den danske forenede Rigsdag, og nu vil jeg tillade mig at spørge det høie Ministerium og ethvert tilstedeværende Medlem af denne Forsamling, om Nogen af dem troer, at der vilde have været mindste Tvivl om, at et Forslag som det, der er fremkommet fra Regeringen, naar Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge havde været uberørt, ikke vilde have fundet eenstemmig Afgjorelse; men har dette nu staaet i Regeringens Magt, og det maa vist erkendes, har været Tilfældet, hvorfor skulde man da opgive Haabet om, at det ikke var muligt endnu at opnaae det. Ja, jeg har hørt det høitæredige Medlem for Maribo (Monrad) forsikre os, at det vilde være umuligt at vrifte det Øivne af Keiseren af Ruslands Haand, idet han meente, at naar H. S. Majestæt Kongen havde givet Budskabet, og det saaledes af Rusland var modtaget, maatte det blive derved; jeg veed ikke, hvorfra han har denne Bished. Jeg har det Haab, at Keiseren af Rusland, saavel som enhver anden Magt, som i den Anledning kunde have nogen Indflydelse, — jeg veed ikke, om andre Magter kunde eller vilde gjøre Indsigelse i denne Henseende, — jeg har det Haab, siger jeg, at de, naar Sagen fremstilles i sin Reenheid og i sin Sandfærdighed, saaledes som den foreligger her i den danske Rigsdag, ville gaae ind paa, at den kan faae et forandret Udfald (Ungsaa r'd. Nei!); min ærede Sidemand siger Nei, jeg har ikke hørt, hvorfra man har denne Bished, jeg har den ikke; men jeg har det Haab, som jeg udtalte. At Budskabet har været udsendt til Stormagterne, og navnlig til Rusland, har den ærede Rigsdagsmand for Kiøbenhavns 3die Valgtreds (S. E. Larsen) oplyst os om, kan ikke i og for sig være nogen Hindring, eller staae hæmmende i veien; ja, jeg nægter ikke, jeg anseer det for muligt, at en personel Forandring i Ministeriet, maaskee af diplomatisk Sømmeligheds Hensyn, kunde være nødvendig; men kunde man opnaae et saa stort Gode, saa vilde det dog ikke være formeget forlangt (Hør!). Jeg beklager oprigtigt, at det høie Ministerium har vilst enhver Imødekommen fra den forenede Rigsdags Side fra sig (Hør!). Jeg hørte vel